بسمه تعالی

جمهوری اسلامی ایران
وزارت نفت

وزیر

شماره: ۱۰۱۰-۲۰/۲
تاریخ: ۱۴۰۰/۱۲/۱۸
پیوست:

معاونان محترم وزیر و مدیران عامل شرکت‌های اصلی
معاونان و مشاوران محترم وزیر
مدیران کل و رؤسای محترم واحدهای مستقل ستادی

به استناد جزء «۶» بند «ب» ماده (۳) قانون وظایف و اختیارات وزارت نفت مصوب ۱۳۹۱/۲/۱۹، برای رسیدگی به اختلاف‌هایی که تحت، ناشی از، یا در رابطه با یک قرارداد بین طرفین حادث می‌شود و طرفین با انجام مذاکرات و تبادل‌نظر نمی‌توانند به حل و فصل قراردادی اختلافات دست یابند، دستورالعمل حل اختلاف قراردادی وزارت نفت («دستورالعمل») به عنوان سازوکاری برای حل اختلافات قراردادی، با هدف پرهیز از طولانی‌شدن اختلافات و یا لاینحل ماندن آن‌ها، جلوگیری از توقف پروژه‌ها و ممانعت از ایجاد زمینه‌های بروز فساد، جهت اجرا ابلاغ می‌شود.

لازم است معاونان محترم وزیر و مدیران‌عامل محترم شرکت‌های اصلی، فرعی و تابعه اهتمام لازم را برای سرعت بخشیدن به رفع اختلاف‌های قراردادی معمول داشته و از هرگونه مساعدت و همکاری در این زمینه فروگذار نکنند. تأکید می‌شود که مفاد دستورالعمل، ناظر بر داوری نبوده و صرفاً در مقام رفع اختلاف حادث شده، حسب توافق فی‌مابین طرف‌های قرارداد و بر اساس اختیارات تفویضی، با رعایت قوانین و مقررات مربوط می‌باشد.

«دستورالعمل حل اختلاف قراردادی وزارت نفت»

ماده ۱- تعاریف

کلمات و عبارت‌هایی که در دستورالعمل تعریف می‌شوند دارای معنایی هستند که به شرح زیر به آن‌ها داده شده است و به صورت مفرد، شامل جمع می‌شوند و بالعکس؛ به جز زمانی که چهارچوب متن به نحو دیگری اقتضاء کند.

۱-۱ شرکت‌های اصلی

به معنی شرکت‌های اصلی وزارت نفت هستند که شامل شرکت ملی نفت ایران، شرکت ملی گاز ایران، شرکت ملی صنایع پتروشیمی ایران و شرکت ملی پالایش و پخش فرآورده‌های نفتی ایران می‌باشند.

۱-۲ شرکت‌های تابعه

به معنی شرکت‌های تابعه شرکت‌های اصلی و فرعی وزارت نفت هستند مادامی که توسط شرکت‌های اصلی یا فرعی کنترل می‌شوند یا کنترل آن‌ها توسط شرکتی که شرکت‌های اصلی یا فرعی آن‌را کنترل می‌کنند، انجام می‌شود. «کنترل» به معنای داشتن، خواه مستقیم یا غیرمستقیم، بیش از پنجاه درصد (۵۰٪) سهام در چنین شرکت‌هایی است.

۱-۳ شرکت‌های فرعی

به معنی شرکت‌های فرعی وزارت نفت هستند که بیش از پنجاه درصد سهام آن‌ها متعلق به شرکت‌های اصلی وزارت نفت است.

۱-۴ طرف اول

به معنی هر یک از شرکت‌های اصلی، فرعی، تابعه یا واحدهای وابسته وزارت نفت هستند که با طرف دوم، قرارداد منعقد کرده‌اند.

۱-۵ طرف دوم

به معنی تأمین‌کننده کالا و خدمات، سازنده، فروشنده، عرضه‌کننده، خریدار محصولات، پیمانکار، مشاور و مانند اینهاست که طرف قرارداد با طرف اول است.

۱-۶ نماینده طرف اول

شخصی است که از سوی طرف اول با اختیار تام به عنوان نماینده، برای حضور در جلسه رسیدگی به هیأت حل اختلاف معرفی می‌شود.

۱-۷ نماینده طرف دوم

دارنده امضای مجاز طرف دوم یا شخص دارای اختیار کامل و قانونی از سوی صاحب(ان) امضای مجاز طبق مندرجات آگهی آخرین تغییرات روزنامه رسمی طرف دوم است که به عنوان نماینده طرف دوم، برای حضور در جلسه رسیدگی به هیأت حل اختلاف معرفی می‌شود.

۱-۸ واحدهای وابسته وزارت نفت

به معنی مدیریت‌ها و اشخاص حقوقی نظیر سازمان حراست صنعت نفت، پژوهشگاه صنعت نفت، مؤسسه مطالعات بین‌المللی انرژی و دانشگاه صنعت نفت است که به طور مستقیم یا غیرمستقیم زیرمجموعه وزارت نفت تلقی می‌گردند.

ماده ۲- قلمرو اعمال

شرکت اصلی، شرکت فرعی، شرکت تابعه یا واحد وابسته وزارت نفت در معاملات، مناقصات، قرارداد/ پیمان یا سفارش‌های خرید بزرگ داخلی خود (با لحاظ نصاب مندرج در قانون برگزاری مناقصات) دستورالعمل حاضر را رعایت می‌کنند.

ماده ۳- ارکان حل اختلاف

ساختار حل اختلاف در سطح وزارت نفت شامل دو رکن به شرح زیر می‌باشد:

۳-۱ هیأت حل اختلاف قراردادی («هیأت حل اختلاف»)

۳-۱-۱ در هر یک از شرکت‌های اصلی، هیأت حل اختلاف با پنج (۵) عضو به شرح زیر تشکیل می‌شود:

الف: کارشناس حقوقی دارای صلاحیت در امور قراردادها (رییس هیأت)

ب: کارشناس مالی دارای صلاحیت در امور قراردادها

ج: کارشناس فنی دارای صلاحیت در امور مهندسی و یا پروژه‌ای

د: نماینده مدیرعامل شرکت اصلی

هـ: نماینده انجمن نفت ایران

۳-۱-۲ اعضای پیشنهادی موضوع جزءهای «الف» تا دال بند فوق از سوی مدیرعامل شرکت اصلی به هیأت عالی معرفی می‌شوند و پس از تأیید صلاحیت آن‌ها از سوی هیأت اخیرالذکر و تصویب هیأت مدیره شرکت اصلی، با حکم مدیرعامل شرکت مذکور برای مدت دو (۲) سال منصوب می‌شوند.

۳-۱-۳ نماینده انجمن نفت ایران، موضوع جزء «هـ» بند فرعی ۳-۱-۱ فوق، شخص صلاحیتداری است که از سوی انجمن نفت ایران به هیأت عالی معرفی می‌شود و هیأت عالی عضویت نماینده یادشده را به هیأت حل اختلاف اعلام می‌نماید. رسمیت جلسات هیأت منوط به معرفی و یا حضور نماینده مزبور نیست.

۳-۱-۴ برای هر یک از هیأت‌های حل اختلاف، اشخاصی به عنوان عضو علی‌البدل، مشابه روش انتخاب اعضای اصلی، معرفی و منصوب می‌شوند. این اشخاص در صورت غیبت اعضای اصلی و نیز در موارد شمول بند ۶-۲ یا ۸-۳ بجای اعضای اصلی به اختلاف رسیدگی می‌کنند.

۳-۱-۵ انتصاب مجدد اعضای هیأت حل اختلاف پس از سپری شدن مدت عضویت ایشان بلامانع است.

۳-۲.هیأت عالی حل اختلاف قراردادی («هیأت عالی»)

۳-۲-۱ هیأت عالی با ترکیب پنج (۵) عضو به شرح زیر تشکیل می‌شود:

الف: معاون امور حقوقی و مجلس وزارت نفت، به عنوان عضو اصلی و رییس هیأت.

ب: معاون امور مهندسی، پژوهش و فناوری وزارت نفت یا نماینده ایشان به عنوان عضو اصلی.

ت: سه نفر مدیر و یا کارشناس برجسته در امور حقوقی، مالی و فنی که از سوی وزیر منصوب می‌شوند.

۳-۲-۲ برای هر یک از اعضای جزء «ت» بند فرعی ۳-۲-۱، اشخاصی به عنوان عضو علی‌البدل، مشابه روش انتخاب اعضای اصلی، معرفی و منصوب می‌شوند.

ماده ۴- وظایف و اختیارات ارکان حل اختلاف

۴-۱ وظایف و اختیارات هیأت حل اختلاف

۴-۱-۱ هیأت حل اختلاف به اختلاف قراردادی بین طرف اول و طرف دوم رسیدگی می‌کند. اختلاف قراردادی واحدهای وابسته وزارت نفت با طرف دوم ایشان در هیأت(های) حل اختلافی رسیدگی می‌شود که هیأت عالی مشخص و به مدیرعامل شرکت اصلی و هیأت حل اختلاف مربوطه ابلاغ می‌کند.

۴-۱-۲ هیأت حل اختلاف می‌تواند بنا به تشخیص خود و حسب نیاز از خدمات کارشناس(ان) حقیقی و یا حقوقی برای رسیدگی به اختلاف استفاده کند و در فرآیند رسیدگی به اختلاف، نظرات مکتوب و یا شفاهی کارشناس(ان) مزبور را مورد بررسی قرار داده و استماع کند. استفاده از کارشناس(ان) جنبه مشورتی داشته و هیأت حل اختلاف وظیفه‌ای مبنی بر ابلاغ نظر کارشناسی به طرفین اختلاف ندارد. هیأت حل اختلاف در تصمیم‌گیری مقید و محدود به نظر اعلام شده از سوی کارشناس(ان) پرونده نیست.

۴-۱-۳ هیأت حل اختلاف می‌تواند عندالزوم به تشخیص خود و یا در صورت تقاضای طرف دوم تا رسیدگی نهایی به اختلاف، نسبت به منع ضبط تضمین‌های قرارداد، دستور موقت صادر نماید. اجرای دستور موقت بنا به تصمیم هیأت حل اختلاف و با دستور مدیرعامل یا بالاترین مقام طرف اول صورت می‌پذیرد. دستور موقت همزمان با ابلاغ تصمیم هیأت حل اختلاف لغو می‌شود.

۴-۱-۴ هیأت حل اختلاف، حسب درخواست هیأت عالی، گزارشات و مستندات مقتضی را در مهلت مقرر تهیه و ارسال کرده و مطابق دعوت هیأت عالی در جلسات مربوطه حضور می‌یابد.

۴-۲ وظایف و اختیارات هیأت عالی

۴-۲-۱ بررسی و تأیید صلاحیت حرفه‌ای افراد پیشنهادی برای عضویت در هیأت‌های حل اختلاف.

۴-۲-۲ تأیید تشکیل بیش از یک هیأت حل اختلاف در هر یک از شرکت‌های اصلی.

۴-۲-۳ سلب صلاحیت اعضای هیأت‌های حل اختلاف. درصورت رد و سلب صلاحیت هر یک از اعضای هیأت‌های مزبور، آن عضو برکنار شده و عضو جدیدی به جای وی بر طبق دستورالعمل انتخاب می‌شود.

۴-۲-۴ تهیه و ابلاغ شیوه‌نامه اجرایی برای نحوه رسیدگی به اختلاف‌ها.

۴-۲-۵ رسیدگی به اعتراض هر یک از دو طرف قرارداد نسبت به وجود ایراد شکلی در نحوه رسیدگی و تصمیم‌گیری هیأت حل اختلاف یا عدم اجرای تصمیم. در صورت اقتضاء، هیأت عالی فهرستی از ایرادات قابل طرح در هیأت مزبور را احصاء و ابلاغ می‌نماید.

۴-۲-۶ بررسی و در صورت اقتضاء، پیشنهاد نحوه پرداخت حق‌الزحمه هیأت حل اختلاف، هیأت عالی و افراد مؤثر در حل اختلاف در هیأت‌های مزبور به مقام عالی وزارت نفت به منظور اتخاذ تصمیم.

۴-۲-۷ بررسی و در صورت اقتضاء، تعیین روش انتخاب کارشناسان حقیقی و اشخاص حقوقی و روش تعیین حق‌الزحمه آن‌ها به منظور انجام خدمات کارشناسی پرونده‌های حل اختلاف و تأیید صلاحیت کارشناسان هیأت‌های حل اختلاف و اعلام فهرست اسامی آن‌ها.

۴-۲-۸ تفسیر و رفع ابهام از مفاد دستورالعمل و ابلاغ به هیأت(های) حل اختلاف جهت لحاظ در اجرای دستورالعمل و رسیدگی به اختلاف‌ها.

۴-۲-۹ رسیدگی و اعلام‌نظر در مواردی که از سوی وزیر محترم نفت ارجاع می‌شود.

۴-۲-۱۰ هیأت حل اختلاف، طرف اول و طرف دوم، در صورت درخواست هیأت عالی ملزم به ارایه هرگونه اطلاعات مورد نیاز مربوط به حل اختلاف در کمترین زمان ممکن می‌باشند.

۴-۳ دبیرخانه هیأت حل اختلاف و هیأت عالی

دبیرخانه هیأت حل اختلاف شرکت اصلی زیرنظر مستقیم مدیرعامل شرکت اصلی و دبیرخانه هیأت عالی، زیر نظر معاونت امور حقوقی و مجلس وزارت نفت همراه با ساختار مناسب تشکیل می‌شود. وظایف و اختیارات دبیرخانه‌ها به شرح زیر است:

۴-۳-۱ انجام امور اداری و مکاتبات با امضای مقامات ذی‌صلاح.

۴-۳-۲ دریافت درخواست‌های رسیدگی و بررسی متعارف نسبت به کامل بودن مدارک.

۴-۳-۳ تشکیل پرونده‌های حل اختلاف (الکترونیکی یا کاغذی) پس از دستور مقام ذی‌صلاح.

۴-۳-۴ تهیه مستندات مربوط به دستور جلسه هیأت حل اختلاف و هیأت عالی.

۴-۳-۵ پیگیری اجرای تصمیم‌ها.

۴-۳-۶ تهیه گزارش‌ها.

ماده ۵- صلاحیت رسیدگی و شرایط درخواست

۵-۱ طرف اول یا طرف دوم می‌توانند به منظور حل و فصل اختلافات خود به مرجع صالح قضایی مراجعه نمایند. اختلاف‌هایی که از سوی طرف اول یا طرف دوم در مراجع قضایی طرح شده است، قابل طرح در هیأت‌های حل اختلاف نیست؛ مگر آنکه طرف مربوطه، پیش از طرح اختلاف در هیأت حل اختلاف و پیش از صدور حکم از سوی مراجع یاد شده، دعوای خود را مسترد کند.

۵-۲ درصورتی‌که طرف اول یا طرف دوم، درخواست رسیدگی به اختلاف خود با طرف دیگر را در هیأت حل اختلاف ارایه نماید، ملتزم می‌شوند فرایند مندرج در دستورالعمل را رعایت نموده و تصمیم هیأت را با لحاظ شرایط مندرج در این دستورالعمل بپذیرند.

۵-۳ برای رسیدگی به اختلاف، ضرورت دارد متقاضی کاربرگ‌های مربوطه را به طور دقیق تکمیل و به انضمام کلیه مستندات به دبیرخانه ذی‌ربط ارسال نماید.

۵-۴ در مواردی که درخواست کننده طرف دوم باشد، شرط رسیدگی به اختلاف ارجاع شده در هیأت حل اختلاف، تعهد طرف دوم مبنی بر قبول تصمیم هیأت حل اختلاف است؛ خواه تصمیم له یا علیه طرف دوم باشد.

۵-۵ اختلاف قراردادهایی که صورت حساب نهایی آن‌ها به تأیید دو طرف رسیده و تسویه حساب قرارداد انجام شده، با توجه به اینکه قرارداد مختومه شده است، قابل رسیدگی در هیأت‌های حل اختلاف نیست.

۶-۵ هیأت‌های حل اختلاف پس از رسیدگی و ابلاغ تصمیم، فارغ از رسیدگی مجدد هستند مگر اینکه سهو قلم رخ دهد مثل از قلم افتادن کلمه‌ای یا زیاد شدن آن و یا اشتباهی در محاسبه که تا قبل از اجرای تصمیم قابل اصلاح است؛ یا در مواردی که از سوی هیأت عالی ارجاع شده یا سایر مواردی که در دستورالعمل مشخص شده است.

ماده ۶- حد نصاب تصمیمات و جرح اعضاء

۶-۱ تصمیمات هیأت حل اختلاف و هیأت عالی با رأی اکثریت اعضاء معتبر است.

۶-۲ اعضای هیأت حل اختلاف و هیأت عالی، در موارد شمول ماده (۹۱) آیین دادرسی دادگاه های عمومی و انقلاب در امور مدنی، صالح به رسیدگی و اظهارنظر درخصوص موضوع اختلاف نیستند و عضو علی‌البدل جایگزین آن‌ها می‌شود. صرف ارتباط استخدامی اعضای هیأت‌های حل اختلاف و عالی با شرکت‌های اصلی، فرعی، تابعه و وابسته وزارت نفت، شرایط عضویت را از ایشان تحت هیچ عنوانی سلب نمی‌نماید.

ماده ۷- فرآیند رسیدگی به اختلاف‌ها

۷-۱ هر گاه اختلاف به وجود آمده از طریق مذاکره و یا مکاتبه حل و فصل نشود، هر یک از طرفین می‌تواند درخواست خود را وفق ماده (۵) به دبیرخانه ذی‌ربط ارسال نماید.

۷-۲ پس از وصول درخواست، مدیرعامل شرکت اصلی، نسبت به ارجاع پرونده حل اختلاف به هیأت حل اختلاف ذی‌ربط اقدام می‌نماید. هیأت حل اختلاف نسبت به رسیدگی و تصمیم‌گیری اقدام می‌کند و تصمیم مزبور را به مدیرعامل شرکت اصلی جهت ابلاغ ارسال می‌نماید. تصمیم هیأت حل اختلاف پس از ابلاغ برای دو طرف لازم الرعایه است.

۷-۳ مدت رسیدگی به اختلاف‌ها در هیأت حل اختلاف از تاریخ ارجاع یا تکمیل مدارک، هرکدام که موخر بر دیگری رخ دهد، نود (۹۰) روز است. در موارد ویژه که به دلیل تنوع اختلاف و لزوم صرف وقت بیشتر برای تکمیل اطلاعات یا ضرورت بررسی‌های کارشناسی نیاز به مدت بیشتری باشد، این مدت بر اساس گزارشی توجیهی هیأت حل اختلاف و تایید هیأت عالی، برای حداکثر شصت (۶۰) روز دیگر قابل تمدید است.

۷-۴ طرف اول (هیأت مدیره و مدیرعامل شرکت یا بالاترین مقام واحدهای وابسته وزارت نفت) موظف است، برای سرعت بخشیدن به حل مشکلات قراردادها و پیشگیری از توسعه اختلاف‌ها، نسبت به تصویب و اجرای سریع تصمیم هیأت‌های حل اختلاف پس از ابلاغ به موجب تصمیم هیأت حل اختلاف، اقدام نماید.

۷-۵ هرگاه طرف اول (هیأت مدیره و مدیرعامل شرکت یا بالاترین مقام واحدهای وابسته وزارت نفت) علی‌رغم مفاد بند ۷-۴ نسبت به وجود ایراد در نحوه رسیدگی و تصمیم‌گیری هیأت حل اختلاف معترض باشد، می‌تواند اعتراض خود را ضمن تکمیل کاربرگ‌های هیأت عالی به انضمام مستندات لازم در ظرف بیست (۲۰) روز از ابلاغ تصمیم، به مدیرعامل شرکت اصلی منعکس نماید. مدیرعامل شرکت اصلی موضوع اعتراض را در هیأت مدیره شرکت مزبور مطرح می‌نماید و چنانچه ایراد مطروحه وارد تشخیص داده نشد، هیأت مدیره شرکت اصلی ضمن رد اعتراض، مراتب را از طریق مدیرعامل شرکت اصلی به طرف اول ابلاغ می‌نماید؛ درصورتی‌که هیأت مدیره شرکت اصلی ایراد را وارد تشخیص داد، ضمن عدم تایید (کلی یا جزئی) تصمیم هیأت حل اختلاف، مراتب را از طریق مدیرعامل شرکت اصلی، به انضمام مستندات لازم ظرف مدت سی (۳۰) روز از تاریخ دریافت اعتراض، جهت رسیدگی به هیأت عالی ارجاع می‌دهد. مصوبات هیأت مدیره شرکت اصلی به شرح فوق به صورت خاص/ موردی صادر می‌شود و غیرقابل تفویض است.

۷-۶ هرگاه طرف دوم نسبت به وجود ایراد در نحوه رسیدگی و تصمیم‌گیری هیأت حل اختلاف اعتراض داشته باشد، می‌تواند اعتراض خود را ضمن تکمیل کاربرگ‌های هیأت عالی به انضمام مستندات لازم ظرف مدت بیست (۲۰) روز از ابلاغ تصمیم به هیأت عالی منعکس نماید.

۷-۷ هیأت عالی به ابعاد اعتراض رسیدگی و اعلام‌نظر می‌نماید. درصورتی‌که هیأت عالی، اعتراض را وارد ندانست، موضوع را به متقاضی ابلاغ و تصمیم هیأت حل اختلاف برای طرفین لازم الرعایه است؛ درصورتی‌که هیأت عالی اعتراض را وارد تشخیص داد، حسب مورد به موضوع رسیدگی کرده و تصمیم لازم را اتخاذ می‌کند و یا موضوع را جهت رفع ایراد به هیأت حل اختلافی که تصمیم مربوطه را اخذ نموده یا هیأت حل اختلاف دیگری ارجاع می‌دهد. تصمیمات هیأت عالی از سوی رییس هیأت عالی ابلاغ می‌شود.

۷-۸ در مواردی که شرکت اصلی خود طرف اختلاف باشد، هیأت مدیره شرکت اصلی ضمن ارایه گزارش توجیهی و مصوبه موردی هیأت مدیره (غیرقابل تفویض)، راساً اعتراض خود را ظرف مدت سی (۳۰) روز از ابلاغ تصمیم هیأت حل اختلاف از طریق مدیرعامل شرکت مزبور به هیأت عالی ارسال می‌دارد.

۷-۹ تصمیم هیأت حل اختلاف یا هیأت عالی حل اختلاف پس از ابلاغ و تصویب آن توسط هیأت مدیره طرف اول اجرا می‌شود. مدیرعامل شرکت اصلی با توجه به اختیارات قانونی، تمهیدات لازم را جهت اجرای تصمیم هیأت حل اختلاف به عمل می‌آورد.

۷-۱۰ هرگاه اجرای تصمیم هیأت حل اختلاف به دلیل افزایش بیش از حد مجاز مبلغ قرارداد، مستلزم دریافت مجوز از مراجعی مانند هیأت مدیره طرف اول، کمیسیون معاملات/ مناقصات طرف اول و یا هیأت ترک تشریفات مناقصه طرف اول باشد، تصمیم هیأت حل اختلاف، پس از تصویب مراجع یاد شده قابل اجراست. طرف اول موظف است حداکثر تا سی (۳۰) روز کاری از تاریخ ابلاغ تصمیم، پیگیری لازم را برای اخذ مجوزهای مزبور به عمل آورد.

ماده ۸- سایر مقررات

۸-۱ درصورتی‌که اختلاف به دلیل برداشت متفاوت از متن بخشنامه‌ها و دستورالعمل‌ها باشد، هیأت حل اختلاف موضوع را از مرجع صدور بخشنامه یا دستورالعمل استعلام می‌کند و بر مبنای پاسخ دریافتی، تصمیم‌گیری نموده و به مقام ذی‌صلاح جهت ابلاغ ارسال می‌نماید.

۸-۲ هیأت حل اختلاف، نماینده طرف اول و نماینده طرف دوم را برای حضور در جلسه و استماع نظرات ایشان دعوت می‌کند ولی عدم حضور هر یک از طرفین یا هر دوی آن‌ها در جلسه/ جلسات رسیدگی، مانع تشکیل جلسه و رسیدگی نیست. حضور نماینده طرف اول و نماینده طرف دوم باید با امضای آن‌ها صورت مجلس شود. در هر صورت نیازی به حضور طرفین در جلسه تصمیم‌گیری هیأت حل اختلاف نیست.

۸-۳ درصورتی‌که اعضای هیأت حل اختلاف، پیش‌تر در مورد موضوع مورد اختلاف اظهارنظر کرده باشد، صلاحیت آن عضو در رسیدگی به آن مورد، سلب می‌شود.

۸-۴ چنانچه طرفین اختلاف به استناد مفاد ماده یا بخش حل و فصل اختلاف در قرارداد/ پیمان یا توافق بعدی، در مقابل یکدیگر ملتزم شده باشند که بر اساس دستورالعمل، اختلافات قراردادی خود را حل و فصل کنند، باید نسبت به طی فرآیند یاد شده اقدام نمایند.

۸-۵ در صورت عدم اعتراض به تصمیم هیأت حل اختلاف و عدم اجرای تصمیم هیأت مزبور توسط هر یک از طرفین اختلاف ظرف مدت شصت (۶۰) روز از تاریخ ابلاغ، طرف دیگر

می‌تواند حسب مورد موضوع را از مدیرعامل شرکت اصلی پیگیری نماید. هم‌چنین درصورت اعتراض به تصمیم و رد اعتراض توسط هیأت عالی یا در مواردی که هیأت عالی رأساً مبادرت به اتخاذ تصمیم می‌کند، طرفین مکلفند حداکثر ظرف مدت شصت (۶۰) روز از تاریخ ابلاغ تصمیم هیأت عالی، تصمیم را اجرا نمایند؛ مگر اینکه تصمیم هیأت عالی ناظر بر ارجاع موضوع جهت رسیدگی مجدد هیأت حل اختلاف (آخرین رسیدگی و غیرقابل اعتراض در هیأت عالی) باشد، که در این‌صورت فرض صدر این بند اعمال می‌گردد. در صورت انقضای مهلت و عدم اجرای تصمیم هیأت حل اختلاف یا هیأت عالی به شرح فوق، طرف معترض می‌تواند حسب مورد موضوع را از مدیرعامل شرکت اصلی پیگیری نماید یا نسبت به طرح دعوا در مرجع صالح قضایی اقدام نماید.

۸-۶ هیأت عالی موظف است ظرف مدت حداکثر نود روز از زمان تکمیل مستندات هر اعتراض/ تقاضا، نسبت به بررسی و اعلام‌نظر اقدام نماید. درصورتی‌که امکان بررسی و اظهارنظر برای هیأت عالی در مهلت مقرر فراهم نشود، مهلت مذکور با اعلام رییس هیأت عالی به وزیر نفت برای یک بار تمدید می‌گردد.

۸-۷ اختلاف مربوط به اصل فسخ، اصل خاتمه یا اصل برکناری در هیأت حل اختلاف قابل رسیدگی نمی‌باشد؛ ولی درصورتی‌که اختلاف مربوط به آثار ناشی از فسخ، خاتمه یا برکناری باشد، در هیأت حل اختلاف قابل رسیدگی است.

۸-۸ اختلاف مربوط به نحوه اجرای تصمیم مورد توافق طرفین، در هیأت حل اختلافی که تصمیم مربوطه را گرفته، پس از ارجاع مدیرعامل شرکت اصلی، قابل طرح است و هیأت مزبور نسبت به رفع اختلاف و درصورت لزوم اتخاذ تصمیم اجرائی و ارسال به مقام ذی‌صلاح جهت ابلاغ اقدام می‌کند.

ماده ۹- شرط حل اختلاف و شیوه‌نامه اجرایی دستورالعمل

۹-۱ متن زیر با عنوان «روش حل اختلاف» جایگزین متون قبلی در شرایط عمومی قراردادها/ پیمان‌های اشخاص مشمول می‌شود و دستورالعمل به قراردادهای منعقده بین طرفین به عنوان جزء لاینفک منضم می‌شود.

«هرگونه اختلاف، مرافعه یا دعوای تحت، ناشی از یا در رابطه با این قرارداد/ پیمان و کلیه الحاقیه‌های موخر به قرارداد/ پیمان حاضر، شامل ولی نه محدود به، تشکیل، اعتبار، نفوذ، تفسیر، اجرا، نقض، آثار فسخ، آثار خاتمه، آثار برکناری و هم‌چنین ادعاهای غیرقراردادی ابتدا از طریق

بسمه تعالی

جمهوری اسلامی ایران
وزارت نفت

وزیر

شماره: ۲۰۲-۱۰۱۰
تاریخ: ۱۴۰۰/۱۲/۱۸
پیوست:

مذاکره و تفاهم حل و فصل می‌شود و در صورت عدم حصول نتیجه به شرح مذکور در دستورالعمل حل اختلاف‌های قراردادی که به قرارداد منضم می‌شود، حل و فصل می‌گردد.»

۹-۲ علاوه بر این دستورالعمل که به قرارداد الحاق می‌گردد، آخرین نسخه شیوه‌نامه اجرایی دستورالعمل، ابلاغی هیأت عالی در زمان رسیدگی، ملاک عمل هیأت حل اختلاف و هیأت عالی می‌باشد.

۹-۳ بنا به اقتضاء، «شیوه‌نامه مذاکره و تفاهم» توسط هیأت عالی تهیه و ابلاغ می‌گردد.

۹-۴ طرف اول دستورالعمل را به طرف‌های قراردادی ابلاغ نموده و دستورالعمل حاضر مبنای رسیدگی به اختلاف‌های احتمالی قرار می‌گیرد.

ماده ۱۰- ابلاغ دستورالعمل و نظارت بر اجرای آن

۱۰-۱ معاونت مهندسی، پژوهش و فناوری و اداره کل روابط عمومی وزارتخانه ضمن هماهنگی با معاونت امور حقوقی و مجلس وزارت نفت باید به طریق مناسب مفاد دستورالعمل را به اطلاع عموم ذی‌نفعان برسانند.

۱۰-۲ مدیران عامل شرکت‌های اصلی، مسوولیت نظارت بر رعایت و اجرای دستورالعمل در حوزه شرکت‌های اصلی، فرعی، تابعه و مدیریت‌ها را بر عهده دارند. این وظیفه درخصوص واحدهای وابسته وزارت نفت، بر عهده بالاترین مقام واحدهای یاد شده است.

۱۰-۳ این دستورالعمل از تاریخ ابلاغ، لازم‌الاجراست و جایگزین شیوه‌نامه شماره ۲۷۲۱۰۷-۱/۱۰ تاریخ ۱۳۹۳/۶/۱۲ می‌شود. درصورت تغییر، اصلاح یا جایگزینی دستورالعمل حاضر، آخرین نسخه دستورالعمل حل اختلاف قراردادی ابلاغی وزارت نفت در زمان رسیدگی، مبنای حل و فصل اختلاف قراردادی طرفین می‌باشد.

جواد اوجی